Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 5 (565) * miercuri 16 ian. 1957 * 4 pag. 15 bani

Dragi prieteni, iată, școala s-a redeschis. Din nou război cu ceasornicul, din nou cursuri, teme, note... Mă rog, tot felul de necazuri. Pentru a vă scuti de aceste necazuri, vreau să vă înarmez astăzi cu cîteva elemente simple de iluzionism și prestidigitație. Cu ajutorul lor veți înlătura o mulțime de neplăceri. Deci, atenție... Toată lumea cu ochii la mine... Luați seama la

Experiența nr. 1: căpătarea notei 5 prin hipnotizarea profesorului

După cum mărturisesc în memoriile lor marii scamatori Lache Abracadabra și Mitică Hocus-pocus, iluzioniștii trebuie să-și înceapă pregătirile încă de acasă. Vă închideți într-o cameră curată, cu o fereastră deschisă. Puneți pe masă cartea de matematică dacă viitorul hipnotizat predă această materie. Suflecați-vă mînecile pînă la coate. Beți cinci înghițituri de apă rece. Apoi pronunțați de trei ori „Abracadabra" și căutați să vă alungați din minte orice alt gînd în afară de matematică. Priviți fix și insistent manualul. Străduiți-vă să nu zîmbiți. Concentrîndu-vă la maximum, citiți o dată lecția. Pronunțați din nou, de trei ori „Abracadabra" și recitiți-o...

După aceasta, citiți-o a treia oară și — insist — nu luați în seamă musca de pe tavan ori patinele din colțul odăii. Acestea fac parte din categoria elementelor periculoase care slăbesc voința hipnotizatorului!

Astfel, prima parte a experienței e gata. Puteți să vă produceți în public, a doua zi, pe scena din fața tablei. La chemarea profesorului, vă apropiați cu seriozitate deplină... Il priviți drept în ochi, avînd grijă — e foarte important — să scoateți mîinile din buzunare. Neslăbindu-l din priviri pe profesor, rostiți în gînd „Hocus-pocus" și apoi, tare, rar și apăsat, teorema lui Pitagora ori altă lecție pe care o aveți la zi. Fără a da timp mediului să iasă de sub influența dv., desenați cîteva semne cabalistice pe tablă: un triunghi dreptunghic, în care aplicați teorema... Rezultatul va fi neîntîrziat: profesorul se va da cu un pas înapoi. Nemaiputînd-vă suporta privirile de foc, își va îndrepta ochii asupra catalogului. Mîna lui va lua condeiul și, conform ordinului voinței dv., va însemna nota 5.

Experiența nr. 2: ieșirea de sub influența hipnotică

Aceasta e una dintre cele mai vechi și mai interesante experiențe. Ce-i drept, și lenea-i veche, dar nu-i deloc interesantă...

Ea este un hipnotizator periculos. Dar, după ce v-am învățat secretul hipnozei, am să vă învăț și cum să luptați împotriva ei.

E dimineață. Mașina infernală care poartă numele de ceasornic începe să țipe... Vă treziți din cel mai frumos vis. In clipa aceasta ați da marea cu sarea pentru încă cinci minute de somn: lenea vă ține sub influența ei. Incordați-vă puternic și săriți din pat. Incepeți acțiunea ieșirii din mediul hipnotic. Purtați palma dreaptă de-a lungul brațului stîng de zece ori în sus și de zece ori în jos. Repetați întocmai mișcările cu palma stîngă asupra brațului drept. Apoi masați-vă cu ambele palme fața și gîtul. Pentru a îndepărta glasul poruncitor al periculosului hipnotizator, introduceți-vă de cîteva ori degetele în urechi.

Notă: E foarte însemnat ca toate aceste mișcări să le faceți cu mîinile unse cu o soluție de săpun lichefiat deasupra unui lighean cu apă rece.

A ieșit? Bravo! Lenea s-a dat bătută. Maestre, aria Toreadorului!

Experiența nr. 3: apariții și dispariții

Incepem experiența...

Dar, dragii mei, iertați-mă, însă nici eu însumi nu cunosc secretele acestei experiențe! Am văzut-o zilele trecute în casa unui băiat și — cu toate că el nu mi-a destăinuit nimic — m-a luat acum gura pe dinainte, gata-gata să vă spun ceea ce nu știu.

Hm, rîdeți de mine? Ce să fac, o merit... experienței și-apoi m-ați ajuta voi să găsesc secretul? Primiți? Atunci ascultați!

Băiatul ședea liniștit pe un scaun și citea „Insula piraților". Mama băiatului trebăluia. Deodată, ea spuse: „Nu mai am lemne sparte". In aceeași clipă, rămăsei uluit: băiatul dispăru. In locul lui rămase numai cartea. Băiatul devenise invizibil! Buimăcit și înspăimîntat, îmi simții fruntea înfierbîntată.

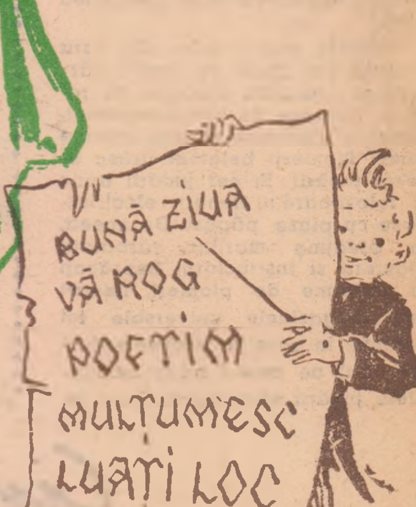
Inchisei ochii... camera se învîrtea cu mine... Broboane de sudoare îmi alunecau pe obraji... Găsisem unul mult mai dibaci decît mine... Redeschisei ochii și, stupefacție: băiatul era tot la locul lui — iar lîngă sobă apăruse un braț de surcele și cîteva buturugi. Spre uimirea mea din ce în ce mai mare misterul se repetă prin apariția unei căldări cu apă, apoi a unei sacoșe cu cumpărături...

Nu mai înțelegeam nimic. Voi înțelegeți ceva?

Vai mie, umilitului scamator... Maestre, nu mai e nevoie de muzică.

Experiența nr. 4: folosirea expresiilor magice

Desigur că în arta iluzionismului, folosirea cuvintelor magice face parte dintre cele mai uimitoare experiențe. Ce nu poți realiza pronunțînd cîteva anumite cuvinte magice? Poți obține un lucru dorit, poți înveseli pe cineva, poți preveni multe întîmplări neplăcute. Pentru a nu vă pune prea mult la încercare răbdarea, vă voi reproduce aci un tablou de cuvinte magice, așa cum a fost el alcătuit în anul 2000 î.e.n. de către renumitul Nicus Politicosus:

Păcat că, datorită trecerii secolelor, manuscrisul s-a rupt, pierzîndu-se restul textului. In caz că voi cunoașteți ceva în plus, aduceți-mi și mie la cunoștință.

Și acum, o ultimă observație. Se știe că toți iluzioniștii, de la cei începători pînă la marii maeștri, au frumosul obicei de-a destăinui publicului, după reprezentație, unele din secretele lor. Eu, de pildă, v-am dezvăluit secretele mele. Astfel, într-un fel sau altul ați devenit și voi „iluzioniști". Vă rog deci ca la rîndu-vă să vă purtați la fel cu amicii voștri.

Mă pot bizui pe voi, nu?

Plenara a II-a a C.C. al U.T.M.

In zilele de 10 și 11 ianuarie 1957, a avut loc Plenara a II-a a C.C. al U.T.M., cu următoarea ordine de zi:

1. Raport cu privire la sarcinile Uniunii Tineretului Muncitor în mobilizarea tineretului pentru aplicarea în viață a hotărîrilor Plenarei C.C. al P.M.R. din 27-29 decembrie 1956.
2. Raport cu privire la munca U.T.M. pentru îndeplinirea sarcinilor stabilite de Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R., cu privire la unele măsuri de îmbunătățire a muncii politico-educative în rîndul studenților.
3. Aprobarea planului cu privire la pregătirile și participarea tineretului din R.P.R. la cel de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova.
4. Raport cu privire la rezultatele acțiunii de preschimbare a documentelor U.T.M.

Plenara a adoptat hotărîri corespunzătoare în legătură cu fiecare din problemele discutate.

La plenară a luat parte tov. Nicolae Ceaușescu, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R.

Dezbătînd sarcinile Uniunii Tineretului Muncitor în mobilizarea tineretului pentru aplicarea în viață a hotărîrilor ședinței Plenare a C.C. al P.M.R. din 27-29 decembrie 1956, plenara își însușește aceste hotărîri și cheamă toate organele și organizațiile U.T.M., întregul tineret al patriei noastre să studieze Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R., din 27-29 decembrie 1956, precum și Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R., să pună aceste documente la baza activității lor și să ia parte activă alături de toți oamenii muncii la înfăptuirea sarcinilor ce decurg din ele.

Analizînd munca desfășurată de organizația U.T.M. pentru îndeplinirea sarcinilor stabilite de hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la unele măsuri de îmbunătățire a muncii politico-educative în rîndul studenților și de Congresul al II-lea al U.T.M., Plenara cheamă organele și organizațiile U.T.M. din institutele de învățămînt superior să pună în centrul activității lor munca de educație politico-ideologică a studenților pentru educarea comunistă, patriotică și internațională a viitorilor specialiști și tehnicieni, să îndrume și să sprijine activitatea Asociațiilor Studențești, mobilizînd pe toți studenții la muncă mai intensă de învățămînt, științifică, obștească, culturală, artistică, sportivă, la rezolvarea problemelor gospodărești și de asistență socială studențească.

Plenara consideră că în prezent toate organele și organizațiile U.T.M. trebuie să desfășoare o susținută muncă politică în campania pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională, explicînd tineretului politica partidului nostru pentru ridicarea continuă a nivelului de viață al poporului, grija ce o poartă partidul și guvernul țării noastre tineretului, succesele mari obținute de statul nostru pe drumul construirii socialismului, astfel ca întreg tineretul care are drept de vot să-și acorde cu încredere votul candidaților Frontului Democrației Populare, fiind convins că în felul acesta votează pentru viitorul său luminos.

Uniunea pionierilor din Belgia

Primele detașamente de pionieri au apărut în Belgia în timpul celui de-al doilea război mondial. In anul 1942, sub nasul ocupanților fasciști, 120 de pionieri și instructori s-au adunat în sătucul Terlanen și au înființat „Uniunea pionierilor din Belgia". Ei au început să editeze, în ilegalitate, o gazetă mică — „La vérité" (Adevărul).

Alături de cei mari, de multe ori, copiii au luat parte la demonstrații. Impreună cu aceștia, ei au cerut reducerea stagiului militar, au luptat împotriva măsurilor anti-muncitorești ale guvernului.

Uniunea pionierilor din Belgia se compune din mai multe detașamente de pionieri, care nu sînt organizate în cadrul școlilor, ci la sate, pe întreg satul, iar la orașe pe cartiere. In cadrul detașamentelor, copiii studiază natura, lucrează în cercuri de desen, istorie, geografie, muzică, coregrafie. Pionierii vizionează în colectiv filme, citesc cărți. Ei îi ajută pe elevii rămași în urmă la învățătură. In timpul verii, noi am organizat tabere pionierești. In vara trecută am reușit să organizăm două tabere internaționale pionierești.

Țara noastră este inundată de cărți americane de aventuri, foarte slabe, în care eroii principali sînt diferiți „Tarzani", și tot felul de „supraoameni". Pionierii belgieni nu vor să citească astfel de cărți. In școli și-n mijlocul copiilor ei vorbesc despre cărți bune, în care se glorifică adevărații eroi naționali, iar nu niște „Tarzani" sau gangsteri.

Și alte organizații de copii au răspuns la chemarea noastră de a lupta împotriva unor asemenea cărți.

Vitrinele magazinelor din țara noastră sînt pline de jucării războinice: tancuri, avioane cu reacție, avioane de bombardament, pistoale automate și alte diferite arme. Pionierii belgieni urăsc aceste jucării. Ei cer jucării bune și folositoare: trenuri electrice, vase cu pînze, păpuși. De aceea, în preajma marilor sărbători, pionierii și instructorii, îmbrăcați în uniforme de pionieri, împart prin magazinele universale foi volante, în care se vorbește despre răul pe care-l aduc nesuferitele jucării războinice. S-au întîmplat cazuri cînd pionierii noștri au fost dați afară din magazine. Cu toate acestea, ei au stăruit mai departe.

Pentru a organiza seri de vizionare a filmelor, pentru a pregăti diferite spectacole, pentru a construi modele, pentru a face muzică și a învăța dansuri, este nevoie de localuri. Noi nu avem localuri proprii, de aceea sîntem nevoiți să le închiriem. In fiecare lună pionierii și instructorii colectează hîrtie veche, zdrențe, sticle goale, pentru a putea plăti, cu banii realizați în urma vînzării lor, chiria acestor localuri.

In vara trecută, pionierii belgieni au fost invitați de pionierii sovietici să viziteze Artekul. Copiii belgieni au petrecut minunat în mijlocul copiilor sovietici.

Mișcarea pionierească se bucură acum în Belgia de o largă popularitate: nici dușmanii noștri nu mai au curajul să ne împroaște cu noroi. Desigur că ei caută din răsputeri să-i atragă pe copii în organizațiile lor. Au și banii necesari pentru aceasta, și localuri; au posibilitatea să le facă copiilor daruri scumpe de sărbători. Dar de partea noastră sînt entuziasmul și devotamentul nețărmurit al instructorilor de pionieri și al pionierilor față de cauza pionierească!

Articol prescurtat din „Pionerskaia Pravda" scris de Ninette de Becker, secretar general al Uniunii pionierilor din Belgia.

Cum s-a „schimbat" odată viața

Grigore Blîndu îl chema pe învățătorul în fața căruia tremura o școală întreagă. Era un om mărunt de statură, aproape pitic — și slab, așchie. Purta pantofi numărul 37 și mănuși de damă. In toată ființa sa liliputană doar glasul îi era mare.. Cît al unui buhai de Anul Nou.

Vă dați seama ce hazlie apărea această calitate față de celelalte.. Dar nimeni nu cuteza să rîdă de învățătorul nostru, pentru că, în pofida numelui de Blîndu, era un adevărat tiran. Ah, cum ne mai bătea... Pentru un fleac de nimic ne lovea cu palma, cu pumnul, cu piciorul, cu linia, cu muchia penarului. Metodic, liniștit, pasionat... Să nu credeți însă că bătaia era unica lui pasiune. Mai avea una: politica, pe care, de asemenea, am simțit-o tot pe pielea noastră.

Intr-o bună dimineață, acum vreo douăzeci de ani, domnul Blîndu a intrat în clasa noastră — a patra — așa cum intra de obicei: deschizînd brusc ușa, ca să-i surprindă în flagrant delict pe cei mai zburdalnici. Și, tot ca de obicei, i-a găsit pe vreo opt băieți jucînd „lapte-gros" la peretele din fund, pe alții prinși într-un miting cu avioane de hîrtie, pe mine cîntînd popește...

Am înlemnit cu toții, pregătindu-ne resemnați palmele, obrajii, șalele...

Dar, spre surprinderea noastră, domnul Blîndu a zîmbit dulce:

— Ei, ce-i cu voi? De ce v-ați speriat? Stați jos, copii...

Intîi nu ne-a venit să ne credem urechilor. Nu cumva înnebunise subit domnul Blîndu? Ori găsise un nou mijloc de a-și bate joc de noi? Dar nu, nimic din toate acestea. Domnul Blîndu își menținu zîmbetul. Se apropie de catedră, depuse catalogul și înaintă către noi. Se așeză comod pe primul pupitru al șirului din mijloc, mîngîie părintește pe băiatul care-l ocupa și ni se adresă cald:

— Eh, măi băieți... Noi stăm aici, citim, socotim, desenăm, cîntăm și-n afara zidurilor școlii geme țara, măi... O mănîncă țărăniștii de vie... Of-of, ce știți voi... Tu, Ispas, știi cine-s țărăniștii?

Ispas tresări școlărește:

— Țărăniștii sînt... niște...

— Sînt niște tîlhari, înțelegeți voi? Niște hoți! Niște criminali. Din pricina lor, tu, Ispas, n-ai ghete! Din pricina lor, tu, Mogoșescule, n-ai palton. Și taică-tău, Bolocane, tot din pricina lor n-are de lucru! Geme țara, măi, sub țărăniști!... Și noi stăm aici și n-o ajutăm.

Domnul Blîndu oftă din străfundul rărunchilor, privindu-ne dojenitor:

— De ce nu ajutați țara, măi?

— Cum s-o ajutăm? cuteză, mai în glumă, mai în serios, unul din fundul clasei, Mitu al lui Guță Căruțașu.

— Nu știți? Nemaipomenit! Vai mie... se tîngui domnul Blîndu, vai mie că nu v-am învățat cum... Imi vine să plec în lume, dacă n-am fost în stare nici de atîta lucru... Eu plec... plec...

Eram sincer înduioșați. Am strigat toți:

— Nu plecați, domn' vă rog! Nu plecați!

— Cum să nu plec, dacă nu v-am învățat dragostea față de patrie! își urmă jelania domnul Blîndu. Să vă învăț acum?

— Da, da!

— Ascultați! Nu mai sînteți copii! Sînteți aproape bărbați în toată firea. Deci, să vorbim ca între bărbați: puteți ajuta țara spunîndu-le părinților voștri să voteze la alegerile de peste două săptămîni cu îngerii păzitori ai neamului, cu salvatorii țării, adică cu liberalii! Ințelegeți voi?

— Ințelegem, domn' vă rog!

— Așa, măi, ca să se schimbe odată viața asta!

☆

Au trecut, de la această mică întîmplare, vreo două luni. La putere venseră liberalii. In aceste două luni, multe lucruri s-au schimbat în viața noastră... De pildă, domnul Blîndu nu ne mai bătea.., în clasă, ci în cancelarie, că la cîteva zile după alegeri fusese numit director. Ispas avea ghete, dar în schimb i se zdrențuise cumplit paltonul, în vreme ce ai lui Mogoșescu îi făcuseră rost fiului de-o vechitură de pardesiu, însă ghetele îl lăsaseră. Cît despre tatăl lui Bolocan, căpătase de lucru, dar maică-sa fusese dată afară de la filatură.

Se „schimbase" viața...

AL. O. ZOTTA

Cîte ceva despre conducerea statului

(continuare din numărul trecut)

Pentru prima dată în istoria țării noastre se instaurează, la 6 Martie 1945, un guvern democratic, în care clasa muncitoare are un rol precumpănitor. Primele alegeri parlamentare de după 1944 au loc sub egida Blocului Partidelor Democratice, în 1946. Acesta era un grup de 6 partide politice cu un program comun, pe care l-au supus votului poporului.

Tot cu prilejul alegerilor din 1946 se introduce legea votului universal, care înseamnă că toți cetățenii majori din țara noastră, indiferent de sex, naționalitate, profesie, au dreptul la vot.

In timp ce sub regimurile burghezo-moșierești votau, datorită restricțiilor, numai vreo 2 milioane de oameni, la alegerile din 19 noiembrie 1946 au avut dreptul la vot aproape 8 milioane de cetățeni.

La următoarele alegeri — din 28 martie — pentru Marea Adunare Constituantă care se va numi de aci înainte Marea Adunare Națională, Frontul Democrației Populare (F.D.P.) obține victoria hotărîtoare.

Marea Adunare Națională, constituită după aceste alegeri, se deosebește de toate formele de conducere care au existat pînă acum în țara noastră. In noua Adunare Națională majoritatea zdrobitoare a deputaților se compune din reprezentanții oamenilor muncii. In ziua de 12 aprilie 1948, Marea Adunare Națională a adoptat în unanimitate Constituția R.P.R.

După 4 ani, la 30 noiembrie 1952, au avut loc din nou alegeri pentru Marea Adunare Națională și în același an s-a votat și noua Constituție a R.P.R.

Alegerile din acest an au loc în împrejurări deosebite, cînd poporul nostru a cucerit noi victorii în lupta pentru o viață mai bună.

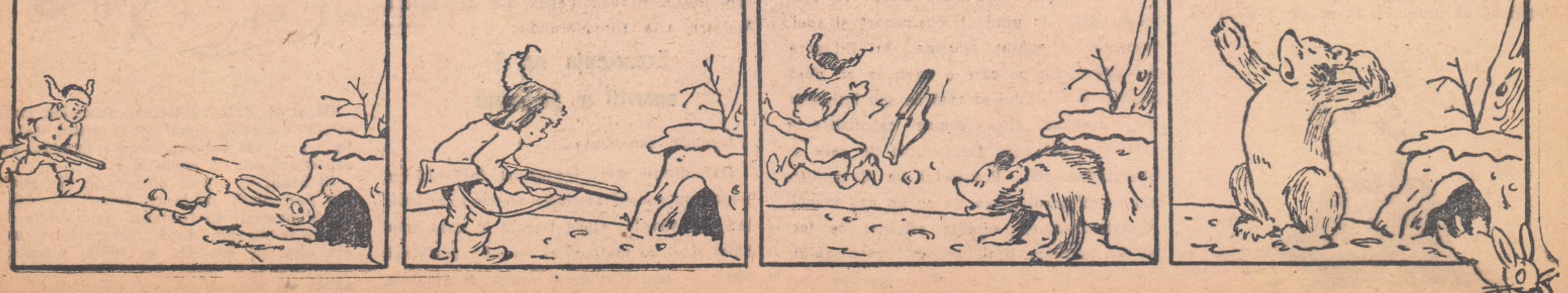
Candidații propuși în toate colțurile țării, în fabrici, uzine, școli, la sate, instituții superioare fac parte din rîndul celor mai buni fii ai poporului.

Numai privind în urmă, la anii negri de stăpînire a capitaliștilor și moșierilor și privind la situația de azi din țările capitaliste, unde parlamentele nu au alt rol decît înrăutățirea continuă a traiului oamenilor, putem vedea marea deosebire dintre acestea și Marea Adunare Națională din țara noastră, care reprezintă în întregime pe muncitori, țărani, intelectuali și luptă pentru bunăstarea lor.

Maria SILEA

Cine l-a trezit pe Moș-Martin!

de BURSCHI

Ne scriu foştii pionieri

Intr-o clipă de repaus

Vă scriu, dragi copii, într-o clipă de repaus, direct de pe cîmpul de instrucţie. Cu toate că ne aflăm în plină iarnă, e o zi caldă şi senină. Doar cîţiva muguri deschişi ar mai trebui ca să crezi că e într-adevăr primăvară. In jurul meu, aşezaţi fie pe cîte un bolovan, fie pe vreun loc uscat, se află tovarăşii mei de companie. Sînt obosiţi, dar asta nu-i împiedică să fie veseli. Iar pe un deluşor, în depărtare, doi copii se dau cu sania. Zăpada e aproape topită şi de aceea săniuţa se înfundă mereu. Copiii se necăjesc, trag de ea, o pun iarăşi pe pîrtie şi pornesc din nou la vale. M-am trezit zîmbind larg, cu ochii aţintiţi la cei doi copii din depărtare.

— La ce te gîndeşti? — am auzit, lîngă mine, un glas

Un flăcău înalt şi roşcovan mă priveşte, zîmbind şi el zîmbetului meu. Sîntem colegi de dormitor şi, cu toate că nu ne cunoaştem de mult, ne-am împrietenit bine. Nu i-am răspuns nimic, i-am arătat doar cu capul spre cei doi copii cu săniuţa.

— Ţi-e dor de acasă... trase el concluzia.

— Mi-e dor de copii, i-am răspuns.

M-a privit întrebător.

— Nu ştii că am fost instructor de pionieri?... Şi pionier, am adăugat eu, văzînd că prietenul meu nu spune nimic.

— Şi eu am fost pionier, a răsărit el... Cum a trecut vremea!

Intr-adevăr, cum a trecut vremea! Ţin minte... Era o zi de martie. Semăna mult cu cea de azi. Instructorul mi-a înnodat cravata şi eu eram tare emoţionat. Cînd am plecat spre casă, mergeam cu gîtul ţeapăn, ca nu cumva s-o mototolesc.

Apoi, în vară, am făcut prima mea excursie „de lungă durată“ : 3 zile. Parcă şi acum simt în spinare rucsacul confecţionat de mama dintr-o pînză de sac. Nu eram deprins cu marşurile. Mă dureau picioarele şi eram leoarcă de sudoare. Mă uitam din cînd în cînd la instructor. Era roşu, transpirat şi el, dar zîmbea. Şi de cîte ori privirea lui veselă trecea asupra ta, nu te puteai împiedica să nu zîmbeşti, deşi nu erai deprins cu marşul şi ţi-era greu. Noaptea, în pădure, ne-a apucat ploaia. Totdeauna mi-a fost frică de trăsnet... Şi gîndiţi-vă că a trăsnit, chiar lîngă noi, un pom.

Am stat ascuns în fundul unui cort improvizat, îngheţat de spaimă. Eram împreună cu doi colegi, speriaţi şi ei ca şi mine. Apoi pătura s-a dat la o parte şi a apărut fruntea udă a instructorului.

— Aici e-n regulă, băieţi? a strigat el... Şi zîmbea... Nu ştiu cum, dar spaima ne-a pierit dintr-o dată. De altfel n-aş fi îndrăznit niciodată să-i mărturisesc instructorului meu că mi-e frică.

Totdeauna am căutat să semăn cu primul meu instructor, atunci cînd la rîndu-mi am fost numit instructor la Coroiu (raionul Hîrşova). Şi întîmplarea cu excursia le-am povestit-o şi copiilor. Ba chiar am făcut o excursie asemănătoare. Toate au fost aidoma, afară de copacul trăsnit. Ce păcat!

Trebuie să închei însă scrisoarea. Companiile se adună pentru plecare. Iată, trece acum „a treia“. Băieţii sînt obosiţi. Lîngă ei mărşăluieşte locotenentul. E un băiat slăbuţ, roşu şi transpirat ca şi ostaşii, dar... zîmbeşte. Iar ostaşii îl privesc şi zîmbesc şi ei. Acum, la revedere. Prietenul meu e gata echipat şi mă aşteaptă. Am să vă mai scriu din viaţa mea de ostaş.

soldat Ion PETCU

P.S. Vă trimiţ fotografia mea şi doresc la rîndul meu poze de la voi.

C-o mînă de zăpadă, cu o pală de vînt şi cu puţin ger, iarna, neîntrecută meşteră, a plăsmuit încă un minunat tablou...

★ ★ ★ ★

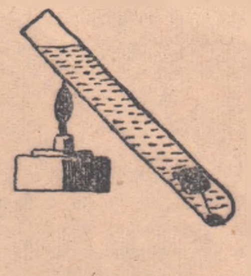
Priviţi-i cu atenţie!... Impreună au 14 ani ...Şi cu toate acestea se numără şi ei printre miile de participanţi la Spartachiada de iarnă a tineretului.

Două experienţe curioase

I. Gheaţă în apă clocotită

Luaţi o eprubetă plină cu apă şi o bucăţică de gheaţă, pe care o îngreunaţi cu o bucăţică de metal, astfel ca

ea să rămînă tot timpul la fundul eprubetei. Aplecaţi apoi puţin eprubeta şi încălziţi-o la o flacără de spirt, puţin sub nivelul apei, aşa cum se arată, în figură. In timp ce un termometru ne va dovedi că temperatura apei se ridică pînă la 100°C, gheaţa va rămîne netopită, adică va rămîne la temperatura de 0°C.

Ştiţi de ce se întîmplă acest fenomen? Este foarte simplu. Apa este rea conducătoare de căldură şi deci va trebui un timp destul de mare ca temperatura apei de la fundul eprubetei să crească în aşa măsură încît să se poată topi bucăţica de gheaţă. Iată deci de ce putem spune că păstrăm gheaţă în apă clocotită.

II. Apa care fierbe sub 100°!

Faceţi o experienţă pe cît de simplă, pe atît de celebră — este experienţa lui Benjamin Franklin. Ea va dovedi că apa poate să fiarbă şi sub 100° C.

Intr-un balon de sticlă punem apă şi o facem să fiarbă, eliminînd astfel aerul din balon. Cînd apa a început să fiarbă şi spaţiul ocupat înainte de aer este plin de vapori de apă, astupăm bine gîtul balonului şi apoi îl răsturnăm aşa cum se arată în figură. Turnînd cu un pahar apă rece pe balon, vom observa la un moment dat că apa reîncepe să fiarbă. Ce s-a întîmplat? Din cauza apei reci turnate pe balonul de sticlă, vaporii care se găseau în balon s-au condensat, transformîndu-se din nou în picături de apă. In felul acesta presiunea din interiorul balonului a scăzut, or se ştie că, atunci cînd presiunea scade, procesul fierberii este accelerat. Iată

deci din ce cauză apa din balon a început din nou să fiarbă, deşi, de această dată, nu se mai afla la 100°C.

Tot această experienţă ne arată în mod clar de ce la munte apa fierbe mai repede ca la şes. La munte atmosfera fiind rarefiată, şi presiunea va fi mai scăzută, deci timpul necesar procesului de fierbere va fi mult scurtat.

Lupii

E ger. Vîntul suflă puternic, purtînd de colo pînă colo pulberea de omăt. Pe lîngă tulpinele copacilor sau pe povîrnişurile mai ridicate, zăpada s-a strîns mormane. Deşi e trecut de ora 7, ziua abia se îngînă cu noaptea. Cu tot întunericul, gospodarii au şi început să trebăluiască în jurul casei, copiii să pornească la şcoală... A plecat spre şcoală şi Mustaţă Dumitru. El stă cel mai departe. In drum, s-a oprit pe la Gugleş Dumitru, apoi pe la Borzu Maria şi Cîmpeanu Constantin. Aşa că, atunci cînd Mustaţă a ajuns în capul satului, grupul era complet. Ei, dar deocamdată copiii sînt abia la început de drum, pentru că, din Hîrşoveni pînă la şcoală la Ivăneşti, sînt 3 km... Şi e greu pînă acolo, mai ales pe o vreme ca asta.

După un scurt popas, copiii au pornit mai departe. Ca să se apere de vînt, şi-au tras căciulile adînc pe cap, şi-au potrivit bine trăistuţa cu cărţi în spate şi... ţine-te bine! In fruntea grupului, ca fiind mai mare, e întotdeauna Mustaţă Dumitru. Adevărul e că are cam aceeaşi vîrstă cu Borzu Maria, dar de, el e flăcău... Deci e şeful grupului, călăuza. Pentru că, să ştiţi, uneori omătul e aşa de mare, încît acoperă toate drumurile.

— Uuu... suflă năprasnic vîntul. Şi iar: Uuu...

Dintre cei din grup nimeni nu mai spune nimic Poate de frig, poate... cine ştie Au mers aşa în tăcere o bună bucată de vreme. Apoi, ca prin apă, se auzi vocea Mariei:

— Dumitreee...

Dumitru se opri şi, odată cu el, ceilalţi.

— Dumitre, gîfîi Maria... Ce se vede acolo? Nu cumva?

Dar n-apucă să-şi termine vorba...

— Lupii, ţipă gîtuit Dumitru.

— Ajutor! Săriţi!...

Şi au luat-o la fugă. A luat-o la fugă şi Dumitru. De frică a scăpat felinarul din mînă. Alergau cu toţii înnebuniţi. Iar lupii se apropiau siguri de pradă. Ochii le sclipeau fioros. Un lup mai mare alerga în frunte. La cîţiva paşi, mai veneau doi. Dumitru simţea cum îşi pierde răsuflarea. „Alerg. Ei, şi?... Mai apoi?... Lupii se tem de foc... Da, se tem... De unde foc?... Felinarul!... Sclipeşte acolo în zăpadă... Felinarul!... Dacă aş avea felinarul!... Cîţi paşi să fie?... Cincizeci, o sută?...“ Frica îi îngheţase sîngele în vine. Voia să se oprească şi nu putea. Făcu un efort grozav şi reuşi să strige scurt:

— Staţi!

Propria-i voce îi dădu curaj. Lui şi celorlalţi Se opriră. Apoi deodată Dumitru făcu un lucru care le ridică celorlalţi părul măciucă. Porni înapo[i] spre felinar într-o fugă nebună. Lup[ii] se opriră prostiţi. Mîrîiau şi se învî[r]teau în loc. Se repezeau nehotărîţi cîn[d] spre grupul înlemnit în mijlocul cîmpului, cînd spre Dumitru. Dar acesta s[e] întorcea chiuind şi agitînd felinaru[l] aprins. Atunci începură să strige şi ce[i]lalţi, înaintînd ameninţători, pas cu pas către lupi. Lupul cel mare rînjea şi s[e] trăgea înapoi, proptit în picioarele din[a]dărăt. Apoi chelălăi scurt şi-şi luă tă[l]păşiţa, urmat de ceilalţi doi.

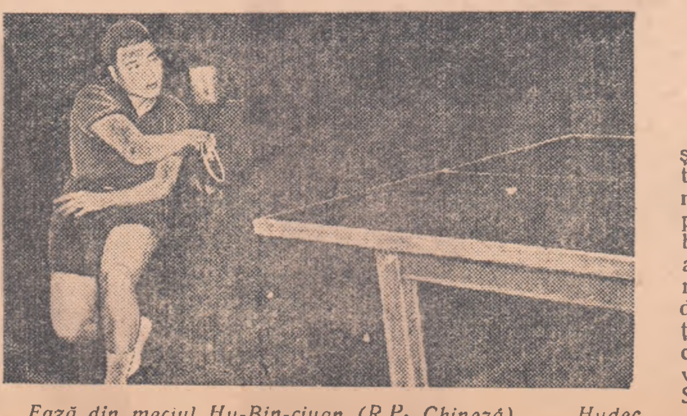
Dumitru îşi scoase căciula şi-şi şte[r]se sudoarea de pe frunte. Nimeni n[u] spunea nimic. Intr-un tîrziu, Dumitr[u] îşi aduse aminte că are felinarul aprin[s] în mînă. Il ridică la înălţimea capulu[i], suflă în el cu băgare de seamă, apo[i] faţa i se destinse într-un zîmbet

— Ei? Ce stăm? Hai la şcoală!

...Şi în urma grupului rămîneau urm[e] adînci, ca o pîrtie, în zăpada albă, care se încrucişau uneori cu urmel[e] mărunte ale lupilor.

Geta COSTIN

Fază din meciul Hu-Bin-ciuan (R.P. Chineză) — Hudec (Iugoslavia). Tînărul reprezentant al Chinei, după ce a respins o minge trasă de Hudec prin executarea unei piruete, revine la poziţia normală.

CAMPIONATELE INTERNAŢIONALE DE TENIS DE MASĂ ALE R.P.R.

Duminică seara, au luat sfîrşit în sala Floreasca, din Capitală, campionatele internaţionale de tenis de masă ale R.P.R. pe anul 1957 Importanţa deosebită pe care a prezentat-o a fost aceea că ele au constituit un minunat prilej de verificare a stadiului de pregătire al sportivilor ţărilor participante, înaintea campionatelor mondiale ce se vor desfăşura anul acesta la Stockholm.

La acest campionat au participat cei mai valoroşi jucători din Belgia, R.P. Bulgaria, R Cehoslovacă, R.P. Chineză, Egipt, Grecia, R.P. Ungară, R.P.F. Iugoslavia, R.P Romînă. Toţi au dovedit că posedă o pregătire superioară aceleia din anii trecuţi, remarcîndu-se în special cei din R.P. Chineză, R.P. Ungară şi R.P Romînă.

Cîştigătorii acestui campionat sînt

simplu femei — Ella Zeller (R.P.R.), simplu bărbaţi—Berczik (R.P.U.); dublu bărbaţi — Reiter Gantner (R.P.R.); dublu mixt — Rozeanu-Stipek (R.P.R., R. Cehoslovacă); dublu femei — Rozeanu-Zeller.

Cunoașteți ANIMALELE AUSTRALIEI?

Vă pune această întrebare Maria Petrescu, antrenoarea echipei de gimnastică-fete din lotul R.P.R. In urma călătoriei pe care a făcut-o la Melbourne, autoarea vă descrie cîteva aspecte din parcul „Sanctuary", pe care l-a vizitat.

La cîteva zeci de kilometri depărtare de Melbourne, se întinde, străjuit de eucalipți înalți și groși, un parc deosebit de frumos, numit „Sanctuary". Aici trăiesc într-o aproximativă libertate, animale specifice Australiei.

Curiozitatea ne-a îndemnat să citim numele celor doi eucalipți impunători de la intrare: arborele de piperment și cel de cauciuc. Indată însă privirea ne-a fost atrasă de uriașele colivii făcute din plasă de sîrmă, în care se vedeau numeroase varietăți de papagali australieni.

Cineva dintre noi a întins, printre ochiurile plasei, o mînă de alune și deodată s-au adunat, blînzi și pofticioși, vreo șase papagali. Tocmai cînd aceștia se ospătau mai cu plăcere, am fost nevoiți să le scurtăm prînzul. Eram chemați să ne fotografiem cu „emul" care se plimba calm pe alei. Și cum să pierdem noi un asemenea prilej? Emul nu se lasă ușor descoperit. Culoarea penelor sale e cenușie ca pămîntul și numai cînd s-a apropiat de puii săi a putut fi recunoscut. Puișorii puteau fi văzuți mult mai de departe, dar nu ne venea

Cangurul

să credem că sînt din „familie". Coloritul lor ciudat nu semăna de loc cu cel al emului-mamă: penele lor erau meșteșugit așezate în rînduri albe, alternînd cu altele negre.

Mergeam privind încă la ciudații pui de em, cînd ne-am trezit deodată într-un loc ascuns de ferigi uriașe ca niște arbori. Abia după cîteva momente ne-am dat seama că nu este o iluzie optică. Intr-adevăr pe lac se plimbau maiestuoase cîteva lebede negre cu puii lor. Lebăda neagră constituie prin culoarea penelor sale o curiozitate a naturii.

Nu departe, într-o scorbură groasă de trunchi de copac, am zărit pe micuțul „opussum", animalul cu blana deasă, cafeniu deschis, cu spicuiri mai închise. Pentru frumusețea părului său, este mult căutat de vînătorii de blănuri prețioase.

L-am părăsit și pe acesta și ne depărtam agale pe aleile mărginite de ferigi și eucalipți. La un moment dat am ajuns într-un fel de luminiș, din mijlocul căruia ne privea calm un fel de iepure mare, sprijinit pe coada lui puternică. In punga de pe partea abdominală își ținea cu mîndrie puiul. L-ați ghicit desigur pe ciudatul cangur, cu care ați făcut cunoștință în manualul de zoologie. Și tot în manual l-ați cunoscut unii pe ursulețul „Koala". Dar nici unul dintre voi nu-și poate închipui cît de drăgălaș este acest Koala. Instalat într-un fel de colibă mică, pe un trunchi de copac, ursulețul dormita. Nu-l deranjau deloc nici gălăgia noastră și nici alunele ce i le aruncam. Și totuși l-a necăjit ceva, căci, fără să deschidă ochii, l-am văzut că ridică lăbuța lui rotundă, ducînd-o spre ureche. Incercă să se scarpine, dar renunță cu indiferență și se strînse încet pînă se făcu ghem. S-a cocoloșit bine în scorbură și a suspinat adînc în somn. „Micuțul, ne-am zis noi, i-o fi dor de mugurii gustoși de eucalipt!"

Un foșnet scurt ne-a atras privirea spre vîrful unui copac. Acolo am zărit cu plăcere tot un ursuleț Koala, dar mai puțin leneș ca primul.

Mic cît o pisică, cu puiul său în spinare, făcea un popas în drum spre vîrful copacului.

Timpul prea răcoros nu a scos din vizuină nici pe „Dingo", renumitul cîine mut al deșertului, prieten al ultimilor indigeni, oboriginii, nici ariciul australian și nici șarpele.

Dar să lăsăm frigurosii să se încălzească în vizuină și să admirăm diferitele specii de păsări australiene: papagalul moțat și negru „cockatoas", „kookahurra" cu capul mare, pelicanul australian mult mai mare ca semenii săi din celelalte continente sau frumoasa „pasăre liră".

Nu pot să închei scurtele impresii din „Sanctuary" fără să amintesc de cunoscutul ornitorinc, cel care constituie o adevărată curiozitate a naturii. Deși face ouă, el își hrănește puii cu laptele pe care îl lasă pe suprafața lacului în care înoată.

Ursuleții „Koala"

Iată dar numai cîteva imagini din fauna imensei insule de pe partea cealaltă a globului pămîntesc.

Melbourne 19 noiembrie 1956.

Maria PETRESCU

Ornitorincul

Cîinele Dingo

Un copil cu wombatul în spate

Papagalul negru australian

Opussum